

DECIZIE

18 decembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Valentina Clevadi
Tamara Chișca-Doneva
Vera Macinskaia
Ion Vîlcov

examinând recursul declarat de către Biroul Vamal Chișinău

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „O Clipă-MS” împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la anularea actului administrativ

împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2013 prin care a fost admisă integral cererea de chemare în judecată înaintată de către Societatea cu Răspundere Limitată „O Clipă-MS”, anulat actul de inspecție aferent declarației vamale nr. 3019116435 din 01 august 2012, încasat din contul Biroului Vamal Chișinău în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „O Clipă-MS” suma de 8636,51 lei achitată suplimentar și suma de 200 lei cu titlul de cheltuieli de asistență juridică

constată:

La 08 octombrie 2012, SRL „O Clipă-MS” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la anularea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că la 01 august 2012 în adresa petiționarului a sosit marfa din Polonia - articole pentru apeduct și canalizare: țevi, mufe, traversări, dopuri, revizii, teuri, compensatori, cruci, coturi.

Indică că în numele SRL „O Clipă-MS” a fost depusă declarația vamală nr. 3019 I 16435 din 01 august 2012.

Menționează că în pofida faptului că valoarea în vamă a mărfurilor declarate a fost veridică și confirmată prin actele anexate, pârâtul nu a acceptat-o, a evoluat marfa de sine stătător, a întocmit în acest sens un act de inspecție și a încasat drepturi de import suplimentare în mărime de 8636,51 lei.

Afirmă că la 21 august 2012 a înaintat Biroului Vamal cererea prealabilă prin care a solicitat anularea actului de inspecție și repararea prejudiciului, iar prin răspunsul din 21 septembrie 2012 Biroul Vamal a refuzat satisfacerea cerințelor sale.

Consideră că acțiunile biroului vamal sunt ilegale și neîntemeiate, iar actul de inspecție este pasibil anulării, cu repararea prejudiciului material cauzat.

Solicită admiterea acțiunii, anularea actului de inspecție aferent declarației vamale nr. 3019116435 din 01 august 2012, încasarea de la pârât a drepturilor de import achitate suplimentar de către reclamant, în sumă de 8636,51 lei, încasarea de la pârât a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2200 lei.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2013 a fost admisă integral cererea de chemare în judecată înaintată de către Societatea cu Răspundere Limitată „O Clipă-MS”, anulat actul de inspecție aferent declarației vamale nr. 3019116435 din 01 august 2012, încasat din contul Biroului Vamal Chișinău în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „O Clipă-MS” suma de 8636,51 lei achitată suplimentar și suma de 200 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

La 18 iunie 2013, Biroul Vamal Chișinău a declarat recurs împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2013, emiterea unei noi hotărâri prin care să fie respinsă acțiunea SRL „O Clipă-MS” ca fiind neîntemeiată și nefondată.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu hotărârea contestată, considerând că instanța a interpretat eronat legea, ajungând la concluzia că: „organul vamal a utilizat direct metoda 6 de rezervă prin omiterea intenționată a metodelor anterioare precum și faptul că organul vamal nu a motivat necesitatea aplicării metodei de rezervă”, și consideră concluzia ca neîntemeiată și nefondată, deoarece de către biroul vamal Chișinău până la validarea declarațiilor vamale a fost înaintată fișa-act prin care s-a solicitat de la agentul economic informațiile necesare pentru a putea aplica consecutiv metodele de determinare a valorii în vamă.

Susține că organul vamal a acordat posibilitatea agentului economic de a prezenta acte pentru aplicarea consecutivă a metodelor de determinare a valorii în vamă, însă de către agentul economic nu a fost prezentată informația și documentele necesare, respectiv în situația creată organul vamal neavând posibilitatea de a aplica oarecare din metodele indicate a aplicat consecutiv metoda 6 de rezervă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Reieșind din faptul că recurentul a indicat că a avut la cunoștință hotărârea recurată numai la 14 iunie 2013, instanța de recurs conchide că acesta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen la 18 iunie 2013.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea hotărârii primei instanțe din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

După cum rezultă din materialele pricinii, SRL „O Clipă-MS” cu respectarea procedurii prealabile, înaintând acțiunea în instanța de judecată a solicitat anularea actului de inspecție aferent declarației vamale nr. 3019116435 din 01 august 2012, încasarea de la pârât a drepturilor de import achitate suplimentar de către

reclamant, în sumă de 8636,51 lei, încasarea de la pârât a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2200 lei.

Fiind investită cu judecarea pricinii în speță, prima instanță, reieșind din temeiurile și obiectul acțiunii, cu aplicarea corectă a legii materiale care guvernează raportul juridic litigios, stabilind circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei și având la bază cumulul de probe prezentate de părți, corect au ajuns la concluzia admiterii acțiunii înaintate de către SRL „O Clipă-MS”.

În susținerea opiniei enunțate instanța de recurs reține că la 01 august 2012 în adresa SRL „O Clipă-MS” a sosit marfa din Polonia - articole pentru apeduct și canalizare: țevi, mufe, traversări, dopuri, revizii, teuri, compensatori, cruci, coturi. Totodată, în numele declarantului, SRL „O Clipă-MS”, a fost depusă declarația vamală nr. 3019 I 16435 din 01 august 2012.

Este cert și faptul că la evaluarea mărfii, Biroul Vamal nu a acceptat declarația vamală prezentată și a evaluat de sine stătător marfa, întocmind în acest sens un act de inspecție și încasând drepturi de import suplimentare în mărime de 8636,51 lei.

La 21 august 2012 reclamantul SRL „O Clipă-MS” a înaintat pârâtului o cerere prealabilă prin care a solicitat anularea actului de inspecție și repararea prejudiciului (f.d.9).

Prin răspunsul nr. 7608 din 21 septembrie 2012 Biroul Vamal Chișinău a refuzat satisfacerea cerințelor reclamantului (f.d.10).

La caz, instanța de recurs reține prevederile art. 8 alin. (2) și alin. (3) al Legii cu privire la tariful vamal în care se indică că autoritatea vamală este în drept să ia decizii în privința corectitudinii ori incorectitudinii valorii în vamă a mărfii anunțate de declarant. (3) În cazul în care nu există date ce ar confirma corectitudinea determinării valorii în vamă a mărfii anunțate sau în cazul în care există temei de a considera că datele prezentate de declarant (importator) nu sânt veridice (inclusiv sânt sub nivelul valorii lor de producție) și/sau nu sânt suficiente, autoritatea vamală este în drept să determine de sine stătător valoarea în vamă a mărfii, aplicând consecutiv una din cele 6 metode prevăzute de prezenta lege.

Conform prevederilor art. 10 alin. (1) lit. a) și alin. (2) al aceleiași Legi, valoarea în vamă a mărfii introduse pe teritoriul vamal se determină în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza prețului efectiv plătit sau de plătit. Principala metodă dintre cele specificate la alin.(1) este metoda determinării valorii în vamă a mărfii în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă. În cazul în care metoda principală nu poate fi aplicată, se folosesc alte metode. Fiecare din metodele succesive se aplică doar în cazul în care valoarea în vamă a mărfii nu poate fi determinată prin metoda precedentă. Metodele prevăzute la lit.d) și e) pot fi aplicate în orice consecutivitate, la dorința declarantului.

Astfel, instanța de recurs remarcă că contrar prevederilor enunțate, Biroul Vamal la determinarea valorii în vamă a mărfurilor a aplicat direct metoda nr. 6 fără a demonstra imposibilitatea utilizării metodelor succesive.

În acest sens, nu poate fi reținută afirmația recurentului precum că necesitatea aplicării metodei nr. 6 de determinare a valorii în vamă rezidă din faptul că examinând setul de documente prezentat, organul vamal a concluzionat că documentele prezentate, nu confirmă pe deplin veridicitatea datelor privind

valoarea în vamă declarată din motiv că datele prezentate de declarant în special valoarea mărfii, este diminuată.

Aceasta deoarece, după cum rezultă din actul de inspecție aferent declarației vamale nr. 3019116435 din 01 august 2012 (f. d. 8), este menționat că s-a solicitat documente suplimentare conform borderoului întocmit în temeiul art. 179 alin. (2) Cod vamal și art. 7 alin. (2) al Legii cu privire la tariful vamal, însă Biroul Vamal nu a specificat care anume documente urmează a fi prezentate, ceea ce denotă faptul că nu existau motive întemeiate de a utiliza o altă metodă de determinare a valorii în vamă a mărfii.

Mai mult ca atât, nu poate fi reținut nici argumentul recurentului că organul vamal antrenat în vămuirea mărfurilor poate dispune de informații pe care nu le are declarantul, inclusiv despre prețurile de referință la mărfurile din circuitul comerțului extern, deoarece informațiile menționate nu au fost prezentate.

Totodată, instanța de recurs reține că din materialele dosarului rezultă că țevile importate sunt fabricate din materia primă obținută în rezultatul procesului de reciclare a deșeurilor, ceea ce influențează sinecostul mărfii în sensul diminuării și nu al majorării.

În conexiunea celor relatate, instanța de recurs consideră întemeiată hotărârea primei instanțe prin care Biroul Vamal a fost obligat să restituie SRL „O Clipă-MS” suma de 8636,51 lei achitată suplimentar, precum și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2200 lei.

Distinct de cele relatate, instanța de recurs conchide că și celelalte argumente invocate în cererea de recurs urmează a fi respinse, deoarece sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii și se axează asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept.

Față de cele ce preced, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se respinge recursul declarat de către Biroul Vamal Chișinău.

Se menține hotărârea Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2013 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „O Clipă-MS” împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la anularea actului administrativ.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva

Vera Macinskaia

Ion Vîlcov